

[Valdemar Thomsen.]

bestemmelser, men ogsaa fordi Smørproduktionen ikke kan opretholdes med de gældende Priser. Ko-Antallet er gaaet ned, Produktionen af Smør er nu nede paa 170 Mill. kg, en meget betænkelig Udvikling, som vil faa farlige Konsekvenser, idet den betyder mindre Valuta, den betyder mindre Arbejde, simpelt hen fordi Landbruget ikke kan konkurrere med Byerhvervene paa Løn-omraadet og heller ikke med Hensyn til Understøttelse. Ikke mindre end 90 000 Personer er i Aarene 1931—34 flyttet fra Landdistrikterne, flyttet i mange Tilfælde fra Arbejde til Lediggang. Saa længe Fagforeningerne, støttet af sociale Foranstaltninger og direkte ved Lovgivningsmagts Indgrib, kan opretholde Lønniveauet i Byerne, vil selvfølgelig denne Vandring fra Land til By fortsætte, medmindre der nu, da der er Betingelser for at gribe baade hurtigt og resolut ind i disse Forhold, gennemføres Foranstaltninger, der medfører, at Løn- og Arbejdsvilkaar paa Landet forholdsmæssigt kommer paa Højde med Løn- og Arbejdsvilkaar i Byerne.

Hvis det skal blive Tilfældet, maa der naturligvis ogsaa føres en fornuftig Handelspolitik, og jeg er i den Henseende fuldstændig enig med det ærede Medlem Hr. Brønsen i de principielle Synspunkter, han i Gaar fra denne Plads gjorde gældende. Det er en urimelig, en utidssvarende Politik, der gaar ud paa at indskrænke en naturlig Produktion, som vi har Forstand paa, ja, som vi ubestridt er Verdensmestre i, og som vi har Produktionsapparatet i Orden til.

Det er urimeligt at nedbryde et saadant Produktionsapparat til Fordel for en kunstig og dyr Industri. Det er kortsynet og uklogt, fordi Resultatet bliver, at for hver Arbejder, der finder Beskæftigelse i Industrien, bliver der direkte, eller indirekte, to ledige i Landbruget. Det er uklogt, ikke mindst fordi vi derigennem øder de Fremtidsmuligheder, der som Nation har for at etablere et handelspolitisk Fællesskab, et Fællesskab, som vort Land til syvende og sidst er afhængigt af.

Med Hensyn til Beskæftigelsesmulighederne i Landbruget foreligger der detaljerede Udregninger, der viser, at Landbruget foruden den Arbejdskraft, det i Øjeblikket har Brug for, som det staar og mangler, vil være i Stand til at beskæftige ikke mindre end 25 000 Helaarsarbejdere, et Tal, som overmaade let kan fordobles og mere til maaske, hvis Prisforholdene i Landbruget betinger ikke alene Løn, men

ogsaa Arbejdstid svarende til Byernes. Og saa meget vil jeg have Lov at sige, at hvis Arbejdstiden, som der er Tale om, skal nedsættes, for at muligvis alle kan finde Beskæftigelse, saa maa det gøres i det Erhverv, der har den længste Arbejdstid, nemlig i Landbruget, men Betingelserne maa først tilvejebringes, saa vil til Gengæld ogsaa Beskæftigelsesproblemet være løst. Spørgsmaalet er stort set, om man vil — for det er en Viljessag —, om man virkelig vil, at ledig Arbejdskraft skal finde Beskæftigelse ved produktivt Arbejde, ved Arbejde, der kan tjene til Højnelse af den almindelige Levestandard, eller om man vil lade Udviklingen gaa sin skæve Gang til Skam og Skændsel for Regering og Rigsdag. En Forudsætning for at komme rigtig i Gang er naturligvis, at man erkender Aarsagen til de Vanskeligheder, der har taarnt sig op, og paa det Omraade har vi noget at lære, ikke alene af de Lande, der med Held har modarbejdet Kriser og Arbejdsløshed, men ogsaa af de Mænd, som Tiden har vist, saa rigtigt paa de økonomiske Foreteelser.

I denne Forbindelse er der Grund til at bemærke de Udtalelser, som er fremsat af anerkendte Økonomer. Jeg skal her minde om en Udtalelse af Professor Cassel, der, som bekendt, for nylig holdt et Foredrag her i København om Krisen i Verdens Pengevæsen, hvori han sagde, at Krisens inderste Væsen er en Forstyrrelse af Pengeforholdet, og den skyldes, udtalte Professoren, Staternes egne Handlinger, skyldes en afgjort Brist i Forstaaelsen af de finansielle Foreteelser. Velgørende er det af en saadan Kapacitet at faa fastslaaet, at Guldmonsystemet definitivt er afgaaet ved Døden, at den første Betingelse for et sundt Pengevæsen er, at Vekselkurserne staar i Forhold til Pengenes indre Købekraft. Ethvert Land maa indrette sig paa, sagde Professor Cassel, at holde sin Valuta i en fast Købekraft udadtil og indadtil, og en kraftig Tilrettevisning fik de Politikere, der mener at kunne opretholde en kunstig høj Kurs over for Udlandet, samtidig med at de indadtil fører en Politik, der undergraver Møntværdien. Problemet klares ikke, sagde den store Svensker, ved at skabe en Slags officiel Købekraft uden en tilsvarende Stigning i Produktionen og smidig Tilpasning fra Erhvervenes Side. Sandheden er nok den, som jeg tidligere har fremhævet, at det økonomiske System langtfra er paa Højde med den tekniske Udvikling. En tidssvarende Pengepolitik maa efter min Mening gaa ud paa at gøre Erhvervslivet